

У вихідні дні ми з татом любимо прогулюватися містом. Ми не просто милуємося архітектурою красивих стародавніх будинків, скверами, квітниками, а й поспішаємо на зустріч із представниками фауни, що живуть у нашому місті.

У гідропарку, наприклад, можна побачити бобра. Ідемо уздовж річкового берега, що поріс верболозом, густим очеретом. Тут бобри почувають себе в безпеці, але побачити їх непросто. Ми сідаємо на стовбур зваленого дерева й чекаємо. Чуємо сильний сплеск. Але це, звісно, не риба. Уздовж берега, у воді, майже зливаючись з нею, пливе бобер завдовжки близько метра. Він, як торпеда, розсікає воду, зненацька пурхає і зникає з виду. Звідси наш маршрут лежить в інший куточок міста. Там, неподалік від автотранспортного підприємства, болотиста місцевість. Тут живе лунь болотний. Це хижий птах, із сірувато-білим оперенням. Тато каже, що лунь харчується гризунами, комахами. Місце отут безлюдне, майже немає житлових будинків, от і почуває себе птах у безпеці. Помешкання луня вважається заповідною зоною.

На проспект, де ми живемо, виходить великий парк. Не треба далеко заглиблюватися в нього, щоб побачити білок. Ми приносимо їм насіннячко, горішки. Кажуть, що білки можуть брати угощення просто з рук, але нас вони поки бояться. Ми кладемо горішки на пеньок у тому самому місці і відходимо. І от у кілька стрибків білка досягає пенька, схоплює горішок і злітає на ближню березу. Потім з'являється інша білка — і повторюється те саме. Одного разу ми стали свідками сварки білки із сороками. Це не було пов'язано з угощенням, яке ми принесли. Просто звірок і птахи з'ясовували щось своє.

Під час однієї з прогулянок містом нам пощастило побачити журавлів. Це було восени. Зненацька з великої висоти ми почули незвичайне пташине багатоголосся, незвичне для вуха мешканців міста. Це курликали журавлі. Вони летіли клином, начебто пливли в небі.

А дятел перестав бути дивиною наших дворів.

Ми з батьком побували й у Ботанічному саду. Ще хочемо відвідати кожний сквер і парк. Там чекає нас чимало цікавих відкриттів.